

Naša pot od Jeruzalema do Emavs

3. VELIKONOČNA NEDELJA (A)

Apd 2,14.22-33; Ps 15; 1 Pt 1,17-21; Lk 24,13-35

Pripravil dr. Marjan Turnšek, predsednik SKU

Pozdravljeni vsi, ki ste zbrani okoli domačega »ambona« in »oltarja«!

Na začetku premišljevanja današnjega evangelija sem se spomnil kar nekaj primerov, kako so se nekateri odzivali, ko so v kakšni igri izgubljali. Že otroci imate izkušnjo, da v igri seveda ni prijetno izgubljati; ko ni več možnosti, da bi zmagali, bi najraje kar prenehali igrati. Nekateri pričnejo doživljati celo jezo. Razočaranje, jeza, morda celo očitki in bes, vse to nas oslepi, da ne vidimo več prav. Igra kar naenkrat ni več igra. Ob razočaranju bi najraje nekam zbežali, izginili ...

Raz-očaranje ima kaj opraviti z očaranjem, navdušenjem, veseljem nad življenjem oziroma z njegovo izgubo. A tega nihče ne bi rad izgubil. Kdor beži iz razočaranja, največkrat niti ne ve, kam beži, želi le proč.

Nekaj podobnega sem zaznal kot ozadje današnjega evangeljskega dogajanja. Jezusova učenca, razočarana, puščata za samo seboj kraj, kjer sta doživljala toliko navdušenja, prijateljstva, ljubezni. A zdaj bi najraje vse izbrisala in se vrnila v čas, preden sta srečala Jezusa. Kar čuti se, kako jima od razočaranja misli »brnijo«; iščeta krivca, odgovore na vprašanja »zakaj«, »čemu« ... Ni si težko predstavljati njunega pogovora, saj nismo brez podobnih izkušenj ... Pojavljajo se jima nasprotni ideje, slabi občutki ... A ni rešitve. Marsikdaj imamo lahko podobne občutke, ko danes poslušamo komentarje ali beremo forume kot odziv na situacijo, ki jo moramo živeti, na ukrepe ... A ta pot vodi le v žalost, tesnobo in razočaranje. In žalost nas dela slepe, da nismo več sposobni zaznati, kar se dejansko dogaja v sedanosti, saj so naša srca prilepljena na preteklost, ko še ni bilo virusa (ali česa drugega), ali pa hitijo v prihodnost, ki je še ni in niti ne vemo, če bo takšna, kot si jo zamišljamo. V tem smo podobni obema učencema.

Iz težkih situacij želimo zbežati, da bi ubežali trpljenju.

Ko sem bil v Sveti deželi, smo bili z Emavsom kar malo v zadregi. Morda je bil Emavs domači kraj učencev in sta se želela vrniti, kakor da se vmes ni nič zgodilo. A zanimivo je, da niti ne vemo zagotovo, kateri današnji kraj je bil Emavs. Kar trije kraji se potegujejo za ta naslov. To lahko simbolno razumemo, kakor da sta »razočaranca« bežala v neznano; pač bežala ... Kot otrok, ki zbeži in se šele nato zave, kje se je znašel. Lahko pa razumemo Emavs tudi v smislu Emavs v 1 Mkb 4, kjer so Judje premagali pogansko vojsko, čeprav veliko šibkejši, ker se je Bog pokazal kot mogočni Rešitelj. Jezus pa ni bil podoba takšnega starozaveznega Boga, ampak je zmagal s ponižnostjo, celo s smrtjo ... Kar bi pomenilo, da sta se duhovno vračala k »staremu bogu«. *Morda smo tudi v tem kdaj podobni učencema, ko v odnosih z Bogom ali pa z bližnjimi iščemo in želimo ohraniti samo močne trenutke, polne navdiha in veličastva. Težke situacije pa najraje izbrisemo iz spomina.* A Jezus ju spomni, da je »Kristus moral trpeti«. Vrne ju v trpljenje, bolečino, ki jo želita pozabiti.

Vsekakor je Jezusova ideja vredna posnemanja. Ta Tujec odpre »družinski album«, saj je Sveto pismo skupna sveta knjiga »Judovske družine«: skupaj prelistavajo Sveto pismo in pokaže jima Božje posege v njihovem »rodbinskem« življenju. Počasi jima odpira oči, kako jih je Bog spremljal ves čas. In ko to spet prepoznata, si zaželita njegove družbe še naprej in ga povabita, naj ostane z njima, ker se že temni. In Jezus ostane z njima.

Dejansko Bog ostaja z nami tudi, ko se nam v življenju stemni.

In ko skozi ta »družinski album« prepoznavamo znamenja ljubezni, se nam srce odtaja. Kot je razočaranje prebujalo občutke, ki so vodili v beg, tako dogodki bližine, ljubezni prebujajo željo po vrnitvi. To je pomagalo učencema zaobrniti smer svojega življenja in se iz Emavs vrniti v Jeruzalem. Smer se spremeni v njunem srcu – to je bistveno. Jeruzalem je kraj skupnosti, ki sta jo zapustila, kraj odnosov, ki so ju razočarali. Zdaj imate priložnost, da tudi vi »odprete« takšen družinski album, vaše družinsko »sveto pismo«, kjer so ohranjeni dogodki in trenutki, ko ste posamezniki ali kot družina oziroma rodbina doživljali Božjo navzočnost, Božje posege v vašo življenja.

Odlomek omenja ime samo enega popotnika, Kleopa. Nekateri menijo, da naj bi bil drugi Luka sam, a iz sramu tega ni zapisal. A meni je bolj všeč domneva, da je Luka pustil drugega anonimnega zato, da bi se vsak bralec lahko prepoznal v njem. *Evanġelij namreč govori o duhovnem dogajanju vsakega, tudi vsakega izmed nas: vsi smo že bili z Jezusom; tudi razočarani smo že bili in smo se oddaljili od njega. A Gospod nas je poiskal in nas vrnil nazaj ...* Nato se lahko to še večkrat v življenju ponovilo ... Cesto Jeruzalem–Emavs–Jeruzalem kar večkrat prevozimo. Naše življenje se dogaja med ljubeznijo in pobegom.

A ta naša zgodba ostaja tudi zgodba Jezusa, ki je tudi na begu z nami, tudi ko ga še ne prepoznamo ... Povabim vas, da si malo pripovedujete peripetije s te vaše poti med »Jeruzalemom in Emavsom«. Verjetno boste otroci z zanimanjem prisluhnili staršem, kako oni živijo trenutke razočaranja. In morda še bolj, če vam bodo povedali, na kakšen način jim Gospod odpira oči. Z nič manjšim zanimanjem pa boste gotovo tudi starši prisluhnili pripovedim otrok.

Prijeten in zanimiv »sprehod« po vašem »družinskem albumu« vam želim!

